

Élet és Világosság

MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG LAPJA

2011/8

**Iványi Tiborné, Sinka Magdolna
(1928-2011)**

2011. június 24-én, pénteken délelőtt, 10.00 óra tájban az Úr hazahívta Iványi Tibornét, a sokak által csak Magdi néniként szeretett tanítót, lelki gondozót, költőt, műfordítót csaknem száz fős családjából és még nagyobb lelki közösségekben, egyházunk szolgálatából. Lapunk augusztusi számát az ő emlékének szenteljük.

Nem halok meg, hanem élek

„...nem adott át engem a halálnak...”

(Zsolt 118,17-18)

Nain városa. Jajongó menet.
A koporsónál Valaki megáll;
Megérinti a kihűlt tetemet,
S a bú elszáll. Veszített a halál.

Jairus háza. Letört kis virág
– Kiterítették – nyugszik fehérén.
Valaki szól, s a hús halotti ágy
Visszaadja a lánykát, hogy éljen.

Bethánia kis temetőkertje...
Szent borzadással ámul a tömeg...
Kiállt a Mester, könnyeket ejtve,
S Lázár bilincset a Szó oldja meg.

Befektették az Urat a sírba –
Nincs kő, mely fogvarthatna volna!
Feltámadt. Többé nem nézek sírva
Más mulására, saját holtomra.

Krisztusom vétlen járt a világban,
Bűnömért mégis rá hullt az átok.
Ezért, csak ezért mondhatom bátran,
Győztesen: „Halál, hol a fullánkod?”

* * *

Röpke utolsó óra

„Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg”
Jel. 14,13

Egy furcsa templom – épp most jártam ott,
És Isten dicsősége megfogott.

Áhítatról jövök. Ez órát nem,
Míg élek, soha nem felejthetem.

Nem oszlopdíszes dóm volt. Tarka nép
Nem ülte benne ékes ünnepét,

Nem hívott bűgva ájtatos harang,
Nem szárnyalt orgona, sem égi hang,

Díszetlen kamra volt a hely csupán,
Beszállt az alkony vézna ablakán.

Megálltunk körben. Összetett kezek...
Három-négy ember... a gyülekezet.

Egy összetákolt, rissz-rossz fekhelyet
Találtunk bent szószék, oltár helyett.

A pap: haldokló anyó fogadott,
Végső óráját ünnepelve ott.

Cipelte terhét hetven éven át,
S eljött a nap, mely végre nyugtot ad.

Sok bajban küzdött, üzte, marta vész,
Most, hős vitéz, utolsó harcra kész.

– Megyek békében – szólt –, hisz' életem
Krisztus, a halál nyereség nekem. –

Aztán fektében halkan elpihent,
Csak imáinkra bólított igent.

Majd lélegzése egyre nehezült,
Gyérült a szívverés, már-már elült,

És jött a komor, fenséges halál –
Megborzongtunk, hogy ránk fuvallt –, az áll,

Az arc eltorzult, idegen jelek
Árnyalták be a riasztó szemet,

Egy sóhaj még – a szívköttél szakad –,
S a lélek végre teljesen szabad.

Susogva surrant át az ablakon,
Mint angyalszárny, az esti fuvalom,

Ömölt a bíbor nap, mint áradás,
Elsimult újra minden arcvonás,

Viasz-szín homlok, ősz haj – mégis ott
Szépséges, égi mátká nyugodott.

Megtört a szív, ereje elveszett,
De büszkén feküdt, mint a győztesek.

Istent imádvá álltunk, nesztelen,
– Jól hal, ki így hal – szóltunk csendesesen.

Arcára húztuk majd a szemfedőt,
Békét kívánunk – és otthagytuk őt.

Hazafelé, az utcácskába' lent
Az élet egykedvűen tovament.

A szomszéd éppen fát hasogatott,
Az alkonypírban veréb csurrogott,

Labdája után egy gyerek loholt,
A távolban egy kerék zakatolt,

Az idő árja lent vadul bomolt,
Fent csendes béke, öröklét honolt.
(Karl Gerok – ford. Iványi Tiborné)

* * *

A négy mandulavirág formájú csésze*

Kedves Testvéreim, Gyermekeink, Unokáink, Kedves
Rokonok, Kedves nagy Család, Gyászoló Gyülekezet!

Hallgassátok meg a vigasztalás és emlékezés igéiként
a Mózes II. könyve 37. részének néhány mondatát
(20.22.24): „A gyertyatartón pedig négy mandulavirág
formájú csésze volt gombjaikkal és virágjaikkal...az
egész egy vert munka volt...Egy talentum tiszta arany-
ból csinálta azt meg...”

Mielőtt a látszólag ide nem illő bibliai szakaszhoz,
és azon belül a tulajdonképpeni mécestartó négy csé-
széjéhez néhány gondolatot fűznék, hadd mondjak
köszönetet mindazoknak, akik szomorúságunkban
osztottak, s velünk vannak ebben a nehéz órában. Kö-
szönjük, hogy szerették, szerettétek ti is édesanyánkat
– ahogy valaki fogalmazott, „egy kicsit mindannyiunk
édesanyja volt”.

És most hadd álljak meg az egy talentum színaranyból
kovácsolt mécestartó előtt, és hadd irányítsam figyel-
münket a középső ág felé. A másik hat kar mécsesei
is erre – befelé – fordulva árasztották fényüket. Ezen
a középső ágon a többihez képest eggyel több, négy
mandulavirág formájú csésze volt. Nem ebben tartották
a papok az olajat, de mégsem szólt az isteni utasítás
véletlenül „csészékről”. Hitünk, hűségünk, láthatatlan,
ám bőséges olajára utaltak ezek a kelyhek, s talán az
okos lányokra is gondolhatunk, akik a vőlegényre váró,
hamar leszálló éjszakában mégis világítani tudtak, míg
a balgák üres lámpásai kialudtak.

Amikor az első csésze olaját meggyújtom és végig a
többinél újra és újra arra gondolok, hogy a kis edény-
kék elhelyezkedése és formája mind az Úrhoz való kö-
zelségről és készségről árulkodott. Eszembe juthat per-
sze az is, hogy a finom porcelánt szerető és általában
minden szépet kedvelő édesanyám soha nem engedte
meg magának, hogy valami különleges készletet meg-

---

* Iványi Gábor 2011. július 5-én rövidített formában elhangzott
temetési beszéde

vásároljon, és így neki is többnyire legfeljebb négy egyforma csészéje volt a vitrinjeiben. De vissza az egész világ népeit és egyéneit hűségesen figyelemmel kísérő Örökkévaló Isten szemeit jelképező lámpás törzséhez: miért mandulavirág formájúak voltak a csészék? Talán mert ez nyílik a virágok közül először, hirdetve a tél, az elmúlás feletti győzelem, a kikelet örömét.

Íme, látok egy mandulavirág forma csészét, az elsőt a négy közül, és közben az anyára, a hű feleségre és a családjára gondolok. Édesanyánk egyszerű baloldali munkásszülők gyermeke volt, édesapja hajóács, később asztalos lett, édesanyja pedig leginkább varrónőként dolgozott. Sok küzdelemmel nevelték négy, felnőttkort megért gyermeküket a VI. kerületi Szondi utcai szobakonyhás udvari lakásban. Édesanyánk volt a harmadik. Mindig kiváló eredményeket ért el a tanulásban, és hálával gondolt kemény, következetes édesanyjára, aki mindent előteremtett azért, hogy tanulhasson és megismerje a világot. Tanítónő lett anyánk és az maradt élete végéig. Igazi „iskolája” nagy családja volt, ahol hatvan évig élt együtt példás házasságban édesapánkkal. Kapcsolatukból tizenegyen születtünk, az unokák száma pedig a befogadottakkal együtt hatvanegy, és tizenöt a dédunoké. „Hallgasd, fiam, a te atyádnak erkölcsi tanítását, és a te anyádnak oktatását el ne hagyj.” (Péld 1,8) – mondja a Példabeszédek könyve. Mindnyájunk számára az „oktatás” meghatározó emléke a nagy rézlábú asztal körüli sok-sok közös ebéd, a felolvasások, éneklések, az ünnepek, a hétköznapi, minden étkezést követő áhítatok. Mindnyájan emlékszünk arra, hogyan tanult együtt velünk, válogatta, javíttgatta éjszakába nyúlóan ruháinkat, és próbálta irányítani a földi és égi célok felé életünket, – néha még nagyszülő korunkban is. Utolsó pillanatig számon tartotta a soron következő születésnapját, izgult a vizsgázókért, és kis elhasznált imafüzete lapjairól naponta „névsorolvasást” tartott az Úr előtt. Kicsit olyan volt, mint Mózes édesanyja, Jókébed, vagy Mária. Ő is velünk volt életünk kockázatai és próbatételei között és szenvedélyesen szeretett minket. Sokat várt tőlünk, de felbecsülhetetlenül és viszonzhatatlanul sokat adott. Még be nem teljesült imái, melyeket velünk kapcsolatban nap, mint nap küldött „az atyai ház” felé, minden bizonnyal meghallgatásra találnak majd, amint ötven évvel ezelőtt írta Nyolc kis dióhéj (akkor még csak ennyien voltunk) című versében „hajóinkról”: „Hogy mind célba fusson,/ Zátonyra ne jusson/ A sors megejtő szirtes tengerén!/ Kis öblöm csendje templomoddá szentül,/ Hallgat a part, révben a gyermekek.../ Tükrén fény, ha csillan,/ Illatár ha illan,/ Ringassák benne a Te képedet!”

Lángra lobbantom a második csésze olaját és szólok a pedagógusról. Nyolc éves korától kezdve tanult együtt, és aztán végig a diplomáig módosabb osztálytársai,

ismerősei némelyikével. Ezért olykor némi „fizetést” is kapott. Később az egyszerű „tanító” képesítése ellenére mindenféle tárgyat oktatott. Leginkább a matematikát, az irodalmat és a nyelvtant szerette. Bűnbánattal említette egyszer, hogy a legjobb megoldások istentisztelet alatt jutottak eszébe, vagy olykor megálmodta őket. Valamennyiünkkel „leérettségizett”, és később kész volt nem egyszer a szakdolgozatok megírásában is részt venni. Zenei, teológiai, pedagógiai forrásmunkákat fordított, ha kellett, készségesen konzultált és korrepetált bárkit. Tanított a Wesley János Lelkészépző Főiskolán is. Már nem tudott felkelni ágyából, de fogadta hallgatóit és tanított pedagógiát, módszertant, evangelisztikát és missziológiát. Tanított és mindenre nyitottan tanult mindvégig. Kedves igéje volt a 119. zsoltárból, s gyakran idézte nekünk: „mi módon őrizheti meg tisztán az ifjú az ő útját, ha nem a te beszédednek megtartása által. Teljes szívből kerestelek téged: ne engedj eltévedeznem a te parancsolataidtól! Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened. Áldott vagy te Uram! Taníts meg engem a te rendeléseidre.” (9-12)

A harmadik kehely képzeletbeli olaját fordítom a láng felé. A lelkipásztorról, az igehirdetőről, a lelkigondozóról, az egyházáért élő „profétanőről” kell beszélnem. Édesanyánk a tanítóképző után a methodista egyházban jutott élő hitre, kapott elhívást szolgálatra és jelentkezett gyülekezeti munkára. A györkönyi, németajkú egyházközség élére nevezték ki a fiatal lányt. A háború utáni legnehezebb időkben 1947-49 között végigélte a kitelepítést, együtt szomorkodva híveivel, vigasztalva, biztatva a testvéreket. Hatalmas gyermekmunkát végzett ott, szolgálata nyomán ébredés alakult ki. Azután 1949-ben férjhez ment, és édesapánkkal előbb a szolnoki missziói gyülekezetben, majd 41 éven át Nyíregyházán szolgált. Gyülekezeteinkben és másutt is különösen szerették evangelizációs, világos igehirdetését. Ifjúsági kört szervezett, gyermek istentiszteleteket tartott és csoportot vezetett a nők számára. A methodista énekeskönyv, a „Dicséreték” összeállításának nagy része az ő munkája. Mivel a 70-es évek elején az egyházzellenes állami politika azt sem engedte, hogy kottás formában jelenjen meg az énekeskönyv, nekilátott kézi tusrajzzal elkészíteni a kíséreteket. Vagy fél évet dolgozott a kottákon éjjel-nappal. Ezt sikerült később fényképezni és ebből játszottak kántoraink. Olykor távol lévő édesapánkat hivatalos fórumon is helyettesítette. Emlékezetes, hogy amikor 1968-ban két fiát is kicsapták a középiskolából, nagy feltűnést keltve, a hivatalos szervek rosszallását kiváltva, felszólalt a Hazafias Népfőnt által szervezett megyei papi gyűlésen, majd járt megyei és országos hivatalokban, míg el nem érte édes-

apánkkal együtt, hogy befejezhessük tanulmányainkat. Az iratokat rendezve akadt kezembe egy metodista kiadvány: A női munka története a Magyarországi Metodista Egyházban 1898-1998. Meglepetésemre édesanyámról, aki hívő élete első negyed századát itt élte és szolgálta végig, egyetlen sort sem találtam benne. Hogyan? 1974 és 81 között természetesen ő is átélte édesapánkkal és velünk a Magyarországi Metodista Egyházból való méltatlan kirekesztésünket, majd különféle hatóságok általi meghurcoltatást. Sőt, kezdetben az ő egyik verse, az elhíresült Csodálatos országban adta a mondvacsinált ötletet édesapánk politikai vádakkal történő elmozdításához. Vajon miért hallgat ilyen kínosan a Metodista Egyház történetének egyik, ha nem a leghatásosabb női munkásáról? Adósa maradtam neki és édesapámnak is a szerény elégtétellel, hogy meghurcoltatásuk éveinek történetét megírjam. Édesanyám mindhalálig hűségesen szolgált. Még édesapánkkal együtt gondozták azt az elárvult dunántúli körzetet, melyben Szabadszállásra, halála előtt egy-két héttel még mindenképpen elment. Alkotó tagja volt egyházunk legfelsőbb testületének, az Országos Évi Közgyűlésnek is.

Hadd lobbanjon lángra végül a negyedik csésze olaj is. Szólnom kell az egyházi költőről, énekszerzőről, műfordítóról és szerkesztőről is.

Édesanyánk mindig jól verselt. Talán nem merte soha igazán elhinni, hogy valódi költő. Nyolcvan éves kora körül gondolt egyszer egyet, elküldte egyik versét egy országos pályázatra, ahol több száz induló közt a harmadik díjat nyerte el. Mindig azt mondta, hogy nem vágyik babérokra. Az ő számára a versírás és az írás is szolgálat volt. Éveken át írt gyerekverseket a karácsonyi ünnepségekre. Ezeket az ország különböző felekezeti gyülekezeteiben mindenütt szívesen szavalták. Most használatos énekes könyvünkben az általános szöveggondozás és prozódia javítás mellett több, mint harminc éneket ő fordított, főleg német nyelvből. De készségesen írt szöveget kórusaink számára is, egy-egy megkedvelt dallamhoz. Sokan őriznek tőle születésnapra, vagy jeles alkalomra, emlékkönyvbe csak nekik írt verset. Legalább ötven evangéliumi tartalmú könyvet fordított magyarra, ezek közül sokat ki is adtak, mert szívügye volt a „jó hívő irodalom”. Több, mint húsz éven át ő szerkesztette az *Élet és Világosság* folyóiratunkat, sőt a tartalom jelentős részét fordította, olykor írta. A júliusi újságot is még ő állította össze. Levegőhiánnyal küszködve, az oxigénszondával az orrában hívta magához lányát, unokáját, hogy diktáljon még egy-egy fordítást. Miközben egyik nagy rohama miatt sürgősségi mentőautóval kórházba vitték, egy pillanatra le-

véve az oxigénmaszkot, erélyesen arra kérte unokáit, hogy gyorsan mentsék el a gépén hagyott oldalakat, mert sok munkája fekszik benne, és nem tudja, képes lenne-e újra megírni azokat. Nagyon sokat olvasott és írt. Idézhetném a már említett 119. zsoltár 54. versét is: „Ének volt rám nézve minden parancsolatod, bujdosásomnak hajlékában.” Nagyon szerette Karl Gerok, XIX. századi német pap költőt, akitől több kedves verset és énekszöveget fordított. Az énekeskönyvünk 118., tőle származó és édesanyám által fordított énekével lépek hátrébb az vert arany lámpatartótól, melynek központi lángja, az örökmécses soha nem aludhatott ki.

„Haza vágyom, Atyámnak háza tárva,/ Szívem siet hű szívére./ Nem a világ zavaros morajára:/ Vágyom az égi békére./ Ezernyi vágy üzött ki a világba,/ Szívem szerény lett, elcsitult a vágya./ Reményhajtást csak egyet ápol még:/ Haza mennék.

Haza vágyom, oly kedves álmod láttam,/ Hazát, mely drágább, jobb haza./ Ott van helyem, örökre fénysugárban,/ Lelkemnek itt nincs támasza./ Tavasz, ha múlt, szárnyára kél a fecske,/ Hegy-völgyön át fészket, hogy megkeresse./ Nem tartja tör, a csapda nyitva rég:/ Haza mennék.

„Haza vágyom, mint kis hajó a révbe,/ Patak ha fut a tengerbe,/ mint fáradt gyermek anyja hű kezébe,/ teszem se' vágyik már többre./ Bolyongva itt, bú s kedvről énekeltem,/ mint régi zajt, ezt mind most elfelejtetem,/ egy vágy maradt, egy hang cseng vissza még:/ hazamennék.”

Menj Édesanyánk, elengedünk. Isten veled, viszontlátásra!

* * *

Amikor jöttem a temetésre, sok olyan embert láttam, akik az évek során hátat fordítottak édesanyámnak vagy gúnyosan élcelődtek pietizmusán. Azon gondolkodtam, vajon mit mondana most Magdi néni, ha tehetné?

Biztos vagyok benne, hogy örülne mindenkinek, hisz minden apró rezdülés, közeledés nagy örömmel töltötte el.

A mi kapcsolatunkat a viták jellemezték. Hosszasan tudtunk egy-egy ige fölött vitatkozni. Ennek ellenére különleges szeretet kötött bennünket össze.

Nagy megtiszteltetés volt számomra, hogy egyike lehettem azoknak, akik végigkísérhették elmenetelét. Az ágya szélén ülve olvashattam a napi igét, együtt imádkozhattunk.

Azon gondolkodtam, hogy vajon mit is mondhatnék, ami igazán méltó volna édesanyámhoz. Úgy jártam, mint édesapám temetésénél. Ami eszembe jutott, nem

a Bibliában található. Hogyan mondjam én ezt el, hisz aki ismerte, elképzelhetetlennek tartotta őt Biblia nélkül. Most, amikor el kellene mondanom búcsúztatómat, nagyon zavar, hogy nem ígét olvasok, így belerejtettem a mondandómat a Bibliámba.

Egy versfordítása zakatol halála óta a fejemben. Amikor évekkal ezelőtt elolvastam, nagyon mély hatást gyakorolt rám. Mondtam neki: – ez egy remekmű! Látam a szemében felcsillanó örömet.

Amikor kinyitottam a kötetet, nagyon megörültem, hisz a vers kezdete mi más lenne, mint egy bibliai idézet. Ezzel a verssel szeretnék emlékezni rá.

Nem bánom

„... minden a tiétek...Ti pedig Krisztusé, Krisztus pedig Istené.” (1 Kor 3, 21.23.)

Sok minden bánt majd sírom kapujába’,
Ha felmérem zarándokéletem,
Seregnyi szó, tett, gondolatok árja
Ágaskodik majd vádlón ellenem.
– Uram, ne íteld szolgálát! – ennyit kérek,
Míg bírám szemén lángot vet a fény.
De van, mit – bár ti mélyen elítéltek-
Nem bánok én.

Egy szó sem bánt, mit testvér érdekében
Szóltam, akit mérlegre dobtatok,
S, míg pálcát törtetek ti, én reméltem,
Mézeltelve, hol mérget szívtatok.
Ha szavam enyhe volt, merész reményem
– Ki megítél, ott ül a mennybe’ fenn,
Nekem is Ő tart egy kis ajtót készen –,
Nem bánt ma sem.

Nem bánt az út, hol lelkem belemélyedt
A tudomány mélységes mélyibe,
Szárnyat bontottam, míg mások henyéltek,
S az égből nyerttet próbáltam vele.
Ha kerülő volt, s majd emésztő lázak
Után lelt nyugtot örök fény ölén:
Aki keres, valóban az talál csak-
Nem bánom én.

Egy dalt sem bánok, mely baráti körben
Csendült fel halkán bokrok, fák alatt,
Versek varázsa röpködött köröttem,
Aranyló álma magával ragadt.
S bár nem volt mindig szent templomi ének
– Homéri mű csak, Shakespeare-költemény –,
Istent még zúgó erdő is dicsérhet –
Nem bánom én.

Nem bánt, hogy hegyen – völgyön barangoltam,
Isten világa hogy elbódított,
Hatalmas szárnyát véltem a viharban,
Melengető napfénye ringatott.
Nem templompad, nem istentisztelet volt,
Nem hasznos munka, szorgos és kemény –
De hisz’ Megváltóm sokszor hegytetőn szólt –,
Nem bánom én.

Nem bánt a fillér, mi elvesztegetve
Szegény s betegnek asztalára hullt,
Hogy villanásnyit felderült a kedve,
Halvány, barázdált arca kisimult.
S ha vízbe szórtam néha a vetésem –
Hány gazfickó él Isten tenyerén! –
Ám csapjanak be, nem gyűlölök mégsem,
Nem bánom én.

Nem bánt, hogy néha könnyeket ejtettem,
Hogy ellágyultam magam, más baján,
Míg volt, ki szívét zárva, merevebben,
Mint férfi állt meg hite magasán.
Lehet, tán emberi, hogy népek kínja
Szemem párázta, s megtörte szívem
– Jézus könnye is ráhullott egy sírra –,
Nem szégyellem.

Hogy Uram Lelkét drága szándékában
Félreismertem száz meg száz úton,
S a kegyelemnek sok kincsét elástam,
Azt, barátaim, mélyen fájjalom.
De hogy hívőként embernek maradtam,
S szemébe néztem, bármi jött elém,
Szerettem, hittem, túrtam, bíztam, adtam-
Nem bánom én.

(Karl Gerok – ford. Iványi Tiborné)

Isten Veled Drága Édesanyám, Hűséges Szolgatársam!
(Iványi Miklós)

* * *

Megyünk...

Magdi nénitől, Nagymamától hosszabb ideje búcsúzkodom. Talán azért alakult ez így, hogy ne érjen készületlenül az űr, amit hiánya, távolba vesző derűje, üdvösséget hirdető mosolyának emlékezés miatti fakulása, érzékeny keze segítőkészségének búcsúzást követő tétovasága idézne elő. Szembesültem vele most is: a búcsúzkodás mindig váratlan, minden előzetes készülődést újonnan mér. Igazából nem rendezkedünk be rá. Miért is tennénk?

Fogódzót keresek én is, nem búcsúszom – bár lehet, ugyanarról van szó. Fogódzóm a 121. zsoltár, ami számomra Magdi néni, Nagymama megtérését követő életútjának jelentős, ígéretes hagyatékává vált:

Grádicsok éneke.

Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem.

Az én segítségem az Úrtól van, a ki teremtette az eget és földet.

Nem engedi, hogy lábad inogjon; nem szunnyad el a te őriződ.

Ímé, nem szunnyad és nem alszik az Izráelnek őrizője!

Az Úr a te őriződ, az Úr a te árnyékod a te jobbkezed felől.

Nappal a nap meg nem szúr téged, sem éjjel a hold.

Az Úr megőrzi téged minden gonosztól, megőrzi a te lelkedet.

Megőrzi az Úr a te ki- és bemeneteledet, mostantól fogva mindörökké!

Magdi néni, Nagymama akkor is hegyekre emelte szemeit, ha sokan közülünk, akik őt körülvették (mi valamennyien!), a nyomorúság, a keserűség, a bizalmatlanság, a hiszékenység okozta áldozattá válás, az elbizonytalanodás, a lemondás, a megaláztatás, a sokarcú kihívással való szembesülés gátlástalan, földre kényszerítő erejét ismerve és istenítve, roskadozva bámulták a rögöket, a verést és vereséget Isten ítéleteként, kárhoztatásaként fogadták. Számára mindezek sokkal inkább az elhívását újra és újra erősítő „kitüntetései” voltak, lehetőségei rá, hogy a hegyeket valóban lássa, ne pusztán vágyakozzék utánuk. És ő járt az ormokon és megismerte azokat. Mit hirdetett onnan?

Életének nyilvánosságot kapott evangéliuma volt és maradt, hogy „a *sánta* lába [is] hegyekre hág” és a „*görbe hátú* terheket cipel”. Vallomása átütött igehirdetésein: a teremtményeiben gyönyörködő Isten a sánta lábát különös módon őrzi, a teher alatt elhajló vállat felmagasztalja, a sántát, görnyedtet elének állítja, hogy a rajtuk feltámadó, megszentelő-üdvözítő hűsége mindenek’ számára nyilvánvalóvá váljon, éppen úgy ahogy a hegyre épült város is messziről hivalkodón mentsvár mindazok számára, akik csak látják.

Valósággá vált rajta keresztül sokunk számára: Isten kezében a tisztátalan mind megszentelődik, a koldul mind gyolcsot rejt rongyai alatt, a gyötrődő mind „királyi mátká”, akiket már visznek is a nagy lakomára, Uruk vígasságára. Nem meghívottjaiként, hisz mindenki tudja, hogy ők az ünnepeltek.

Magdi néni, Nagymama ünnepel. És a sokakkal együtt derülő, őt ünneplő Örökkévaló Isten, aki számára nincs

két világ – vagyis egyszerre lát vele mindnyájunkat –, már kezünkbe fonta karját, s kényszerít.

Megyünk mi is, nem nézünk hátra, nem cserélünk...

(ifj. Iványi Gábor lelkész, Szeged)

* * *

Kedves Gyászoló Gyülekezet, Krisztusban testvérek!

Amikor szót kértem, nemcsak mint Édesanyám ötödik gyermeke tettem, hanem mint élete utolsó néhány évének szolgatársa is. Négy-öt dunántúli, ill. egy kiskunsági szórványtelepülést látogattunk együtt, egészen május 8-ig, amikortól aztán már a gyengesége nem tette lehetővé számára az utazást.

Az az igazsakasz, amit búcsúzóul választottam, egyike volt egyik utolsó közös szolgálati utunk textusainak. Nagyon szerette, gyakran beszélt róla: „*Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljete! A ti szelídlelkűségetek ismert legyen minden ember előtt. Az Úr közel! Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt. És az Istennek békessége, mely minden értelmet felül halad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.*” *Fil. 4,4-7*

Hát hogy is van ez? Lehet örülni, amikor betegség gyötör, vagy kísértés hada tör ránk? Lehet akkor örülni, amikor a szív egy kicsit szomorú, vagy lehet örülni a gyászban is? Aki ismerte szüleinket, édesanyánkat, tudja, hogy amit ő a száján kiejtett, amiről ő beszélt, az az ő életében valóság volt, nemcsak tanítás. Számára igaz tapasztalat volt az a bizonyágtétel is, amit Pál ebben a levelében kicsit később mond: „*Mindenre van erőm a Krisztusban, a ki engem megerősít.*” (13. v.)

Krisztus ereje ad erőt most, hogy búcsúzzunk tőle, hogy vigasztaljuk a szomorú szíveket, de hogy mi magunk is öröme, reményre, vigasztalásra találjunk.

Mert bizony áldott az Isten, a mi Urunk, Jézus Krisztusnak Atyja, az irgalmasságnak Atyja, és minden vigasztalásnak Istene, Aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk bármely nyomorúságba esetteket, azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket. Annak az Örökkévaló Istennek neve, Aki őt elhívta az örök életre és a szolgálatra, és az ő munkája és emléke legyen áldott.

(Iványi Zoltán)

* * *

Búcsú Magdi nénitől

A roma gyülekezetek hűséges és igaz pásztora volt Magdi néni. Néhány alkalommal elkísérhettem Őt útjain, melyeken a szórványgyülekezeteit látogatta.

Most érzékelem igazán, hogy micsoda veszteség érte azokat a roma embereket, akikhez évtizedeken át kitaratóan, bátran vitte Isten vigasztalását, vitte a reménységet az Úrban, hirdette Isten Szent Igéjét e kicsike szórványokban. Amikor megismertem, és ahogyan megismertem láttam, hogy mennyi aggodalommal szemléli az Ő sorsukat és milyen nagyon szeretné, ha ezt az Úr megváltoztatná.

A teológus hallgatókat is óriási veszteség érte Magdi néni elmenetelével roma teológus hallgatókként többen voltunk a tanítványai. Törekeny és nagyon rögzös volt az út, melyen igyekeztünk eljutni teológiai tanulmányaink végére, és emlékszem, hogy Ő milyen szeretettel, gyengédséggel és végtelen odaadással egyengette számunkra.

Most a Zsoltár 84, 5-7-t olvasom:

„Boldog ember az, akinek te vagy az erőssége, s a te ösvényeid vannak a szívében.

Átmenvén a Siralom völgyén forrássá teszik azt; bizony áldással borítja el korai eső.

Erőről erőre jutnak, míg megjelennek Isten előtt a Sionon.”

(Lakatos Anka)

* * *

Amije volt, szétosztotta

Kocsival jöttünk haza hárman Hejcéről, az egyházi alkalmazottak hetéről, amikor meghallottuk Magdi néni halálhírét. A ránk telepedő hosszú és mély csendben egy mondatfoszlány ismétlődött bennem, abban a hitben, hogy a Szentírásból való: Amije volt, szétosztotta. . .

Pár nappal a temetés előtt kezdtem el kutatni pontos helyét és döbbenetben állapítottam meg, hogy ez a mondat így nem szerepel a Bibliában. Némi módosítással összerakható a Máté 25-ben szereplő talentumok példázatából.

Afeletti töprengésemben, hogy szabad-e ezt így idézni, felködlött előttem a régi katechetika órák íze és képe. Ha most ott lennénk, és megosztanám a dilemmámat, Magdi néni az elnöki előszoba nagy asztala mellett, abban a bordó karosszékben ülve, finoman félre hajtáná a fejét, jobb kezével megtámasztaná, körbenézne, és azt mondaná: itt azonban felvetődik egy fontos kérdés, szabad-e ilyen módon használni a Szentírást? És főleg szabad-e egy emberről olyat mondani, ami a példázat-

ban a talentumok tulajdonosára vonatkozik, aki itt nyilvánvalóan a Nagy Gazdát, Istent szimbolizálja? És hiába vitatkoznék, érvelnék, Magdi néni a maga szigorú logikai menetével biztosan bebizonyítaná, hogy miért nem szabad. Pedig ez a példázat többszörösen is igaz rá. Igaz rá úgy is, hogy a gazdag Isten gyermekeként élete, formálódása során elkezdett hasonlítani Atyjára, de igaz úgy is, hogy a példázatban szereplő szolgálk közül ő öt talentumos szolgálk volt.

Aki közlőül ismerhette, látta fordítani, hallotta igehirdetéseit, vagy spontán bibliaórai megszólalásait, az tudja, hogy milyen szellemi teljesítményekre volt képes késő idős koráig. Ki tudja, ha más út adatik neki (vagy más utat választ?) ma talán korának egyik legnagyobb női intellektusaként tartják számon, de ő, amije volt, szétosztotta. . . . Sokan ismerhettük óriási munkabírását. Fiatalokat megszegyenítő fegyelmezettséggel tudott, fizikai, de szellemi munkát is végezni. Ha ezt az óriási terhelhetőséget másra fordítja. . . ., de ő, amije volt, szétosztotta. Szétosztotta tizenegy gyermeke számos unokája és dédunokája között. Szétosztotta a györkönyi szolnoki, nyíregyházi, budapesti gyülekezet tagjai és Isten népe nagy családja között. Befektette gyermekei, unokái, tanítványi életébe, befektette azoknak az evangéliumi könyveknek a fordításába, amelyeken még a fordító neve sem jelenhetett meg, és titokban, szamizdat irodalomként terjesztették a 70-80-as években.

Az én életem is az Onesimus című, általa fordított evangéliumi tartalmú könyv hatására vett egzisztenciálisan nagy fordulatot. Csak évtizedekkel később, az egyházhoz kerülve, egy Tibor bácsival folytatott beszélgetés során, mintegy véletlenül tudhattam meg, ki volt az, aki magyarra fordította, elérhetővé tette Patricia St.Johnnak ezt a könyvét. Mert amije volt szétosztotta. . .

Magdi néni gazdag volt, gazdag az Istennel való kapcsolatában is. Imádságaiban nagy családján kívül hordozta az egyház tagjait, látogatóit, a kiterjedt intézményrendszer munkatársait, problémáit is. Hiszem, hogy élete, imádságai áldásának egy része majd csak ez után, halála után lesz nyilvánvalóvá, talán ugyanolyan rejtett módon, ahogy régen. Mert amije volt, szétosztotta. . .

(Szabó Ildikó)

* * *

Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége; és a kik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön örökké. Dán 12:3

Akkor az igazak fénylenek, mint a nap, az ő Atyjoknak országában. Mát 13:43

Az első gondolatom, e két Igével kapcsolatban egy kérdés volt: Annyian fénylenek már az Úr országá-

ban, miért nem maradhatott még egy kicsit közöttünk Magdi néni, hisz oly fontos volt nekünk az ő fénye. Belátom, sokszor az önzés az ami vezeti az ilyen kérdéseket. A hiány ami úgy érezzük, betöltetlen marad. Mégis bátorítóak ezek az igék, mert ő aki most már az Atyánál fénylik, közöttünk marad. Az ő fénye tovább él bennünk, és bátorít, emlékeztet, hogy a fényt amit átadott nekünk, mi is adjuk át másoknak, ahogy ő tette, és követve őt vigyünk sokakat az igazságra „miként a csillagok örökkön örökké”.

(Jónás Miklós)

* * *

„Elszakad az ezüst kötél és megromol az arany palackoska, és a veder eltörik a forrásnál, és beletörik a kerek a kútba, És a por földdé lesz, mint azelőtt volt; a lélek pedig megtér Istenhez, a ki adta volt azt.” Prédikátor Könyve 12,8-9

„A világ elmúlik, és annak kívánsága is; de a ki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.” I. János 2,17

A két igehely olyan értékes, drága, Isten Igéjéhez ragaszkodó életről ír, mint amilyenek Magdi néni életét ismertem. Köszönjük Istennek, hogy ő megmarad örökre.

(Iklódy László)

* * *

1953 óta ismerem Iványi Tibor testvért és Magdikát. Nehéz körülmények között ők kezdték a szolnoki metodista gyülekezeti munkát. Amikor először elmentem a gyülekezetbe, ott is maradtam. Úgy éreztem, ez az, amit keresek, miért csináljam egyedül, amikor Isten testvéreket adott hozzá?

Öt év múlva utódjuk lettem a szolnoki gyülekezetben. Tibor testvér és Magdika élete, valamint a gyülekezet sok áldást jelentettek nekem és családomnak.

Az Igét Jób könyvéből hozom, és szinte magam előtt látom a népes Iványi családot. Az Ige a következő: „Majd megtudod, hogy a te magod megszaporodik és a te sarjadékok mint a mezőn a fű. Érett korban térsz a koporsóba, amint a maga idejében takarítatik be a learatott gabona.” (Jób 5,25-26)

Az Igére figyelve szinte megszépül a halál. Urunknak hála, hogy Ő érző szívet adott nekünk. Tudunk örülni az örülőkkel, és sírni a sírókkal.

Így kívánom az Úr vigasztalását.

(Elek Lajos)

* * *

Képtelenség volna elmondani azt a sok jót, szeretetet, amit Magdi nénitől kaptam. Végtelenül hálás vagyok a Mindenhatónak, hogy ismerhettem, tanulhattam tőle, vele együtt dolgozhattam, láthattam imádkozó életét, hűségét, szeretetét. Nehéz volna ezeket szavakba önteni – legalábbis én kevés vagyok hozzá.

Amit mindannyian láthattunk az életében, az az evangélium szolgálata. Minden percét, pillanatát az hatotta át, hogyan lehet megnyerni embereket az evangéliumnak. Ez volt számára a legfontosabb dolog, az örömhírt továbbadni. Vallotta, hogy „...nincsen senkiben másban üdvösség, mert nem is adatott az emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.” (ApCsel 4,12) Nem tudott egyébről, „... mint a Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettről.” (I.Kor 2,2)

Hadd szóljon hát most is az evangélium János evangéliumából és egy Magdi néni által fordított énekszövegen keresztül.

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16)

Tegnap hétköznapi teendőim között eszembe jutott egy ének. Este, amikor készültem a beszédemre elterveztem, hogy választok egy olyan éneket a Dicséretekből, amit Magdi néni fordított. Miután elkezdtem lapozni az énekes könyvet, a 14. dicséret volt az első ilyen, és akkor észre vettem, hogy ez az az ének, ami tegnap fülemben csendült...

A lelkem vágyva vár
Kegyelmes, hú Uram.
Pajzsom a Te neved,
Üdvöm véredbe' van.
Csak téged, csakis téged,
Jézus csakis téged,
Csak téged kíván lelkem,
Uram téged!

A lelkem vágyva vár,
Légy támasz, Jézusom,
Hogy hűn kövesslek
A sírig útamon.
Csak téged...

A lelkem vágyva vár,
Ha jót vagy rosszat adsz.
A fény s az oltalom
Te vagy, Te is maradsz.
Csak téged...

A lelkem vágyva vár,
Vezess a célig el.

Igédre építek,
Egy szód sem veszhet el.
Csak téged...

A lelkem vágyva vár,
Jézus, Isten fia.
Majd véled lesz enyém
Az élet-korona.
Csak téged...

Hawks Annie – Iványi Tiborné

(Ónodi István)

* * *

Magdi néni temetésére

„Mily drága a te szereteted, Istenem! Szárnyad árnyékába menekülnek az emberek.” (Zsolt 36,8)

„Erős bátorításunk van nekünk, akik odamenekültünk, hogy belekapaszzkodjunk az előttünk levő reménységbe.” (Zsid 6,18)

„Erős vigasztalásunk legyen nekünk, akik odamenekültünk, hogy megragadjuk a felénk nyújtott reménységet.”

Több mint 60 éve, hogy megismertem Magdit és Tibort, mamát és papát, vagy ahogy mondtuk: mamácskát, papácskát (nem mintha években ilyen nagy lenne a korkülönbség köztünk) – mi az öcsémmel a fiókáknak voltunk nekik.

Ők tanítottak és neveltek minket arra, hogy milyen drága Istenünk szeretete, és hogy milyen biztos az a menedék, amit „szárnyai árnyéka” jelent.

De arra is bátorított az Ő példájuk, hogy erről másoknak is beszéljünk. Többes számban beszélek, nem tudom szétválasztani őket, mert nem csak itt a temetőben nyugszanak egymás mellett, az én szívemben ők csodálatos „páros” jelentettek. Nagy úr maradt utánuk. Nagy hiányérzet.

De az Úrnál mindig van folytatás. Ezzel bátorít, ezzel vigasztal a mai Losung Ige is.

Odamenekülhetünk, belekapaszzkodhatunk az „előttünk levő” – „felénk nyújtott” reménységbe.

Reménység a jövő, hogy
– ők már együtt vannak – az Úrnál is;
– oda várnak bennünket is;
– Istennek felénk nyújtott, nekünk adott ígéreteire ezentúl is építhetünk, azzal számolhatunk.

Az embernek, amíg reménysége van, jövője van. Addig nem csüggedünk, ha földi sátorházunk bomlik is, tudjuk – mert az Úr Jézus megígérte – hogy elmegy bár a földről, de azért, hogy helyet készítsen nekünk.

De addig is: „alant vannak karjai”, ahol mindig oltalom vár mindenkire.

És ez a tudat: „erős bátorításunk” – „erős vigasztalásunk” lehet.

„Odamenekülhetünk” hozzá – „megragadhatjuk” a felénk nyújtott, „dicső reménységet”. A Reménység Isten nélkül csalóka, bizonytalan, lehet csak délibáb, de a „kegyesek reménysége” örömteli, biztos, szilárd. A viszontlátásra mamácska, papácska!

(Vadászi Ilona)

* * *

Megemlékezve és nem búcsúzva!

Kedves Gyászoló Család!
Kedves Barátaim!

„Mint együttmunkálkodók intünk is, hogy hiába ne vetétek legyen az Isten kegyelmét. – Mert ő mondja: Kellemetes időben meghallgattalak, és az üdvösség napján megsegítettelek. Ímé itt a kellemetes idő, ímé itt az üdvösség napja. – Senkit semmiben meg ne botránkoztassunk, hogy a szolgálatunk ne szidalmaztassék. – Hanem ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói; sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban. – Veréségekben, tömlöczben, háborúságban, küzködésben, virrasztásban, böjtölésben. – Tisztaságban, tudományban, hosszútűrésben, szívességben, Szent Lélekben, tettetés nélkül való szeretetben, – Igazmondásban, Isten erejében; az igazságnak jobb és bal felől való fegyvereivel; – Dicsőség és gyalázat által, rossz és jó hír által; mint hitetők, és igazak; – Mint ismeretlenek, és mégis ismeretesek; mint megholtak, és im élők; mint ostorozottak, és meg nem ölttek; – Mint bánkódók, noha mindig örvendezők; mint szegények, de sokakat gazdagítók; mint semmi nélkül való, és mindennel bírók.” (II. Kor. 6:1-10)

Megemlékezve itt Magdi néniről és nem búcsúzva Tőle, örvendezni szándékozva életének gazdagsága felett és nem siratni őt – e vezérszempontra tekintettel jutottak eszemben Pál apostol idézett szavai, mint olyanok, amelyek egyfajta igaz tömörségben szólnak elaludt Testvérünk életfilozófiájáról, megélt életéről és hitéről.

A Zsidó levél szerzőjével fogalmazva: „kifogynék a szóból”, ha mindarról csak vázlagszerűen is beszélni szeretnék, ami engem Iványi Tiborné Magdi Nénihez kapcsolt és kapcsol, avagy, amit ettől függetlenül, mintegy objektív kívülállónak is el kellene és el lehetne mondanom róla emlékezvén.

Öt életmozzanat rövid felvillantásával mindenestre legyen szabad – nem gondolataim fontossága alapján – hanem inkább az Ő, mint a most is velünk élő távollévő képviselőjeként néhány szót szólnom.

1) Első szavaimmal azt a Magdi nénit próbálom meg közénk idézni, aki sok-sok évvel ezelőtt engemet is gyermekei sorába fogadott, és korán elhunyt édesanyám helyett az anyai kapcsolat édes ízeit nyújtotta a számomra. Valóban csak emléktöredékeként: lányaim életútja iránt mindig mint saját unokáéi iránt érdeklődött, feleségem érdekeit pedig mint saját menyéit védte akár „ellenemben” is. Különösen élénken emlékszem aztán a Tibor bácsival és vele elköltött szerény vacsorákra; betoppanva hozzájuk, mint csak hazatértem volna. Emlékszem telefonjaira, amikor megkérdezte, hogy ha már ilyen sokáig maradok a Dankó utcai szobámban, kérek-e legalább sót, piros paprikát vagy kenyeret, esetleg mind a hármat. (Még évekkel ezelőtt egyszer nagyon meglepődött, majd mint a nyomorúság kenyérének ismerője, megkedvelte azt a szokásomat, hogy egyedülletes éhségeimet gyermekkorom eledelével, a sós-paprikás kenyérral csillapítom, amely célból olykor tőlük, az egyházelelnöki speizből kértem muníciót.) Emlékszem aztán azokra a meghitt pillanatokra, amikor élete utóbbi idejében egy-egy alkalommal én is közvetlen támaszává válhattam. Jó és igaz érzés volt pl. imádkozni vele, fürkésztve a mind közelebb lépő testnélküliség ismeretlen pillanatait. És megható volt a – gyermekeim vagy feleségem, Tünde „menye” által beszerzett, és a sietősség folytán olykor éppen Pápai Dezső könyvtáros úr által hozzá juttatott – savanyú káposzta és a kovászos uborka közösen kedvelt jó ízének kulináris örömeiben eltöltött „cinkos” közösségünk is.

2) Szeretném megidézni másodszer Magdi Nénit úgy, mint a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség és a II. világháború utáni magyarországi egyháztörténelem arculatformáló személyiségét. Nincs mód és idő itt felidézni még csak a részleteit sem annak a szolgálatnak, amelyet a Magyarországi Metodista Egyházból (MME) eltávolított lelkészek által felépített MET létrejöttéért vívott küzdelemben vállalt. Azt azonban meg kell említenünk, hogy Magdi Néni, Sinka Magdolna nem „csak” Iványi Tiborné volt, a későbbi

bi egyházelelnök asszony, férjének mindig és mindenben szilárd támasza, hanem az a szuverén egyéniség is, akinek személyes bátorsága, a hatalmat iróniával csipkedő filozófiája, tanácselnökökkel és egyéb kiskirályokkal az igazság jegyében minden valószínűség és veszély ellenében is szembeszálló krakélersége jelentős motorja volt MET-et megalapító közösség elszántságának. Nem volt még MET, szó sem volt még a MME-ből való kiválásról, amikor Sinka Magdolna Iványi Tiborné a Csodálatos országban... című vers soraival mondott súlyos rendszerkritikát. A szellem és a lélek műbe zárt erejét mutatja, hogy 9 évvel későbbi külföldön való megjelenése alkalmas volt arra, hogy kiindulópontjává tétessék annak a hadjáratnak, amelynek keretében a politikai hatalom – rendőrséggel, felfüggesztett börtönbüntetéssel, házkutatással, kilakoltatással, besúgással és egyéb megfélemlítő eszközökkel – le akart számolni a metodista egyház belső ellenzékével. Hogy is olvastuk Pál apostoltól?: „Hanem ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói; sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban. – Vereségben, tömlöczben, háborúságban, küzködésben, virrasztásban, bőjtölésben.” – Sinka Magdolna lelkész nő élete immár elválaszthatatlan attól az egyháztörténelmi fejleménytől, amelynek eredményeként a II. világháború utáni Magyarországon megtörtént az első olyan egyházzsuzakadás, amelyet az államhatalommal való, hitvallásos alapon definiált szembehelyezkedés motivált, és amelynek eredményeként 1981-ben megalakult a MET.

3) A zajos eseményekkel is kísért egyházpolitikai küzdelmek mellett szeretném azonban megidézni Iványi Tiborné Magdi Nénit úgy is, mint a Lélek és a szellem belsőszobájának emberét; a csend és a szellemi rendteremtés szerelmesét.

Életének a gondolat oltárán elhelyezett ajándékaiból is csak néhányat említhetek meg:

az irodalom, a szabatos szép beszéd, a magyar és a világirodalom lángoló szeretetét; az Élet és Világosság, az egyház havilapjának gondozásáért vállalt határtalan szolgálatkészségét (esetlegesen ugyan, de legutolsó test szerinti találkozásunk alkalmával azzal váltunk el egymástól, hogy megkért a havilap utolsó, és általa még éppen készre összeállított elektronikus szövegével támadt computertechnikai zavar helyreállítására); említhetem azonban azoknak a köteteknek a tucatjait, amelyek az ő lankadatlan buzgóságának köszönhetően jelenhettek meg helyesírási és stilisztikailag pallérozott formában. Külön is hadd emeljem ki főiskolai tanári szolgálatának egyik legfontosabb gyümölcsét: John Wesley 53 prédikációjának magyar nyelvű fordítását, amelyet ünnepi kötetként adtunk ki

2003-ban az egyházalapító születésének 300. évfordulóján, és amelynek munkálatait elsősorban ő hordozta hűséges barátnőjével, Vadászi Ilona lelkésznővel karöltve. Említhetem azonban az egyházi építőirodalom általa fordított remekeit. Ki ne emlékezne a jelen lévők közül Patritia St. John és Anny Wienbruch munkáira; a Tizenegyen voltunk-ra, a Vidám család-ra, Tip és lámpájá-ra vagy az Onesimus-ra? (A legutóbbi könyvtárrendezés során összességében mintegy harminc olyan munkát vettünk számba, amelyek egy részét még a rendszerváltás előtti időkben és jelentős részben illegálisan fordított egyháza és hittestvérei lelki épülésére az anonimitás alázatában – úgy, amint Pál apostoltól olvassuk: „háborúságban, küzködésben, virrasztásban, bőjtölésben”).

4.) A WJLF képviseltében megkülönböztetett figyelemmel szeretném továbbá megidézni Iványi Tiborné Magdi nénit mint a Valláspedagógiai Tanszék tanárát, a pedagógiatörténet, és még inkább mint a pedagógiai életeszmény és misszió szerelmesét, aki hallgatók generációinak felkészítésében vett részt szemléletformáló előadásaival, a Lélek gyülekezetekhez szóló szavának tolmácsolásához szükséges elvek és módszerek tántoríthatatlan következetességű ismeretetésével és számonkérésével. Reformpedagógiák és újabb pedagógiai iskolák ide vagy oda – amelyekről neki azért rendre stabil véleménye volt – számára a pedagógiai a „pedagógia évszázadával”, a XVIII. század nagy gondolataival kezdődött, és egy kicsit ott is fejeződött be, kitartva a XX. és XXI. sz.-ban újból és újból felfedezett híres svájci Pestalozzinál, akinek pedagógiai eszményei mély harmóniában is álltak a metodista gyülekezetépítés spiritualitásával: humanizálni az embert; felemelni a szegény sorsú gyerekeket; bízni a legcsekélyebb tehetségben is; minél több hangsúlyt tenni a gyakorlati és a mindennapi értékek fontosságára; a családi körben való szocializálódás jelentőségére; a megfigyelés, a szemléltetés és a fokozatosság módszerességének harmóniájára – amit a maga részéről külön is kiegészített a vallástanárnak az órákra való, minél alaposabb felkészüléséről vallott tudományával. Amint Pál apostol mondja: „Hanem ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói [...]. Tisztaságban, tudományban, hosszútűrésben, szíveségben, Szent Lélekben, tettetés nélkül való szeretetben, igazmondásban, Isten erejében; az igazságnak jobb és bal felől való fegyvereivel.”

5.) Legvégül szeretném Magdi néni Iványi Tibornét megidézni a WJLF – a Theológus és Lelkész Szak, a kifutó Vallástanár Szak, a Katekéta és Lelkipásztor Szak, a Hittanár–Nevelőtanár Szak – Ökumené és In-

terkulturalitás Tanszékének a tanáraként, amit azért is hagytam utoljára, mert minden bizonnyal az e keretek között oktató missziótudomány (missziótörténet és a missziológia), illetve az ezek összességét összefoglaló névvel evangélistika-ként megkoronázó tanegység volt az, amely a leghitelesebben fejezte ki nem csak oktatói, de életének legmélyebben törekvéseit is. Bármit tett is: bármely tanegységi területen oktató; bármit fordított; ígét hirdetett a szószéken vagy lelkipáncsával szolgálta; esetleg csak ún. hétköznapi foglalkozások töltötték ki idejét, Iványi Tiborné Magdi néni mindig az Evangélium örömeinek és fegyelmeinek volt a miszisionáriusa. A '90-es évek végén, a WJLF teológiai oktatási szerkezetének újragondolása során hosszasán medítáltam olyan tanegységek megalkotásán, amelyek különösen is figyelemmel vannak a fenntartó egyház teológiai–spirituális értékrendjére. A metodista teológiai örökség megváltásméleti és strukturális nyitottsága alapján egy külhonból vett tanegység neve is az eszembe jutott: evangélistika. *Az evangélium hirdetésének tudománya mint olyan.* A mindinkább interkulturálissá, felekezetközív és felekezeteken kívülivé is tárguló Wesley! (Elvégre is: „parókiánk az egész világ”) A tárgy előadójaként pedig ki másra gondolhattam, mint „a” Magdi néni. A tárggyal kapcsolatos elképzeléseimet az egyéb tervekkel együtt beterveztetem az egyházi vezetés elé is. Az egyházelnök úr nem szólt bele az „evangélistika” ügyébe, az egyházelnök asszony kezdetben pedig inkább csak elfogadta, hiszen tényleg szeretett engem, és tudta, hogy tantárgyalkotási ötleteimet alaposan át is gondoltam. Eltelt néhány év. Kurtítani kellett bizonyos tárgyak órakeretét. A fűnyíró elérni látszott az evangélistikát is. Egyszer csak szól a telefon: „Tamás, ugye nem szüntetik meg az evangélistikát?! Ez a legkedvesebb tárgyam – akkor inkább már a missziótörténetből legyen kevesebb órámm!” Nem szüntettük meg, sőt stabilizáltuk. Annál inkább, mert Pál apostollal hisszük és valljuk: „Istennek igazsága jelentetik ki az evangéliumban hitből hitbe, miképpen meg van írva: Az igaz ember pedig hitből él.” (Róma 1, 16-17.)

Magdi Néni drága, „Mint bánkódók, noha mindig örvendezők; mint szegények, de sokakat gazdagítók; mint semmi nélkül valók, és mindennel bírók”, mi mindannyian, és képviseleti minőségemben külön is megemlítve itt a WJLF ún. vallási szakjainak megilletődötten velem emlékező hallgatóit és tanárait, megvalljuk: szép volt, igaz volt. Legyen lelke bekötte, az élők kötelékébe!

(Majsai Tamás)

* * *

„Általment a halálból az ÉLETBE.”

(Ján. 5:24)

*

„Szelíd örömmel töltsön
el élete, halála!
Okkal volt itt a földön,
és nem volt itt hiába.”

*

„Kinek Krisztus az élete,
annak halála nyeresége.
De veszteséggel van tele,
ki itt maradt, s az a szívébe’
nő, egyre nő...s a bú vele,
míg be nem tölti ISTENE.”

(Füle Lajos)

* * *

Békesség néktek, akik eljöttetek Iványi Tiborné, Sinka Magdolna temetésére. Néhány héttel halála előtt személyesen búcsúzhattam el tőle, így hát én most nem búcsúzom. Néhány perccel halála után hívott fel Gábor, hogy megossa velem a hírt. Innentől fogva, minden időn túlivá lett. Történelemmé. És mindazok, akik szeretik a történelmet, a megváltoztathatatlan időt, s félik azt, amit ez az idő magába zár, halát adnak annak, aki a történelmet alkotja. Annak, aki egyidejűségében múltunk s jövőnk őrizője, azért, aki már túl van az időn. Isten tartja kezében a történelmet, mindnyájunk történetét, még ha az általunk valósul is. Akkor is, ha mi csináljuk, úgy, ahogy csináljuk. Így végezetül, nekem kell megköszönöm azoknak az egykor voltaknak, akik Sinka Magdolnát felnevelték a Szondi utcában – ahogy Gábor emlékezett, az egyetlen házban, amelyet nem bombáztak le –, és azoknak is, akik őt hitben azzá nevelték, amivé lett, közöttük a Gorkij, mai nevén Városligeti fasori egykor volt s mindmáig létező evangélikus gyülekezetnek, hogy tartást és emberséget adtak e bátor hitű asszonynak. A reformátor Martin Luther egyik fontos írása A keresztény ember szabadságáról szól. Sinka Magdolna egész élete a keresztény ember szabadságáról tanúskodik. Sajátos módon, egyetlenegyszer sem hallottam tőle politikai állásfoglalást, de még kritikus megjegyzést sem. El is neveztem magamban a mennyei politeia üzőjének. Ami azt jelenti, hogy valakitől megtanulta, az igazi politika nem abban áll, hogy valaki ilyen vagy olyan szószékre állva, az országgyűléstől az utcasarokig, kocsmától a stadionig, templomban és sajtóban, s ki tudja még hány rémséges helyen mond, hanem abban amit és ahogyan tesz. Ha igaz az, amit a reformátor Jézust értve s hozzá ragaszkodva vall, hogy az egész életünk nem más, mint

az üdvösség elővételezése, akkor a megváltást, a felzabadosulás élményét, ha rész szerint is, ha tökéletlenül is, de mégiscsak ebben a testben kell átélnünk. És akkor az is igaz, hogy aki így szabaddá lett, az semmi mással nem tartozik már sem Istennek, sem embernek, mint azzal, hogy a másik sorsát, akivel az Örökkévaló egybefonta az övét, szolgálja egy vagy öt talentummal, de akár tízzel vagy százszal is. Mindenki a neki adott tehetség teljessége szerint segítse és óvja barátai javát és életét utolsó pillanatukig, sőt azután is. Sinka Magdolna élete a Krisztusban szabaddá lett embert példázta, a végképpen és tökéletesen fölzabadosult keresztény embert. Miképpen Martin Luther megidézt hitvallásában írta: »Ein Christenmensch ist ein freier Herr über alle Dinge und niemand untertan. Ein Christenmensch ist ein dienstbarer Knecht aller Dinge und jedermann untertan. [...] Aus dem allen folgt der Satz, daß ein Christenmensch nicht in sich selbst lebt, sondern in Christus und seinem Nächsten – in Christus durch den Glauben, im Nächsten durch die Liebe. Durch den Glauben steigt er über sich hinaus zu Gott; aus Gott steigt er unter sich hinab durch die Liebe und bleibt doch immer in Gott und in der göttlichen Liebe, wie Christus sagt: »Ihr werdet noch sehen den Himmel offen stehen und die Engel auf- und absteigen über den Sohn des Menschen.«

Siehe, das ist die rechte, geistliche, christliche Freiheit, die das Herz frei macht von allen Sünden, Gesetzen und Geboten, die alle andere Freiheit übertrifft wie der Himmel die Erde, die gebe uns Gott recht zu verstehen und zu behalten. Amen.”

És még valami. Ma, amikor sokan hol ezért, hol azért nyekeregnek, s hajlanak jobbra és balra, és amikor arcát és nevét veszítve hitványul a nép, s még barátaink is oly’ esendőek, jó egy olyan asszony koporsója mellett megállni, aki tizenegy gyermeket szült. Nem az övé, az Örökkévalóé a dicséret. Jó látni, hogy sikerült emberré nevelni őket. Tudni, hogy szüleik fáradozása nem volt hiábavaló, nemcsak a fiak és a leányok, de az ő gyermekeik is ismerik az utat és a módszert, amely az értelmes és derűs, hívó és becsületes életre vezet. Mindaz, amit versben és prózában írt, amit szerkesztett és fordított, már csupán mellékkörülménye annak a minden értelmet meghaladó határtalan szerelemnek, amely benne egyetlenegy ember iránt élt, akinek valószínűleg az ő tartásánál is erősebb tartása volt, s aki rá tudta venni mindarra, amiről az élete tanúskodik. Bizony, nekem is hiányzik Tibor bácsi. De nem az az aggodalom van bennem, amelyet imént az őt és Magdi nénit sirató prédikátor fölpanaszolt – vajh, miért ott, a sok fényesség között fénylenek ők, s miért nem itt, e sötétségben világítanak –, hanem inkább az nyugtalanít, hogy ez a gyü-

lekezet, amely Magdi néni ravatalát most körbekarolja, mennyire veszi komolyan az életét. Ezért hát, azok sorába lépve, kik író, költő zsolttal köszöntenek, még ha utolsó útján kísérik is, én a hetvenharmadikat idézem, előbb Martin Buber fordításában Magdi néni második anyanyelvén:

„Und doch bleibe ich stets bei dir.
meine rechte Hand hast du erfaßt,
mit deinem Rate leitest du mich,
und danach nimmst du mich in Ehren hinweg.
Wen habe ich im Himmel!
aber bei dir
habe ich nicht Lust nach der Erde.
Verendet mein Fleisch und mein Herz,
der Fels meines Herzens, mein Teil, Gott bleibt in die Zeit.”

Vagy miképpen Károlyi fordította: „De én mindenkor veled vagyok, te fogod az én jobb kezemet. Tanácsoddal igazgatsz engem, és azután dicsőségbe fogadsz be engem. Kicsodám van az egekben? Náladnál egyébben nem gyönyörködöm a földön. Ha elfogyatkozik is testem és szívem: szívemnek kösziklaja és az én örökségem te vagy, oh Isten, mindörökké!” (Zsolt 73,23-26)

És egy négysoros, pontosabban négy sor Sinka Magdolna egy hosszabb verséből. Róla is szól, de immár csak nekünk:

„Hitem szárnyát hát hadd repítsem,
Megyek tovább, mert vár a munka,
Jelzöt teszek a Bibliámba,
És virágot az asztalunkra.”

Ámen.

(Donáth László)

* * *

Szeretettel köszöntöm a gyülekezetet. Magammal hoztam a svájci gyülekezet részvétnyilvánítását. Egy olyan ígét szeretnék felolvasni, ami azt hiszem, nagyon pontosan illik a mi Magda testvérünkre: „*De te Uram, könyörülő és irgalmas Isten vagy, késedelmes a haragra, nagy kegyelmű és igazságú!*” Zsolt. 86,15

Vajon Isten nem volt kegyelmes ezzel a nagymamával? Nem volt irgalmas hozzá? Mivel ez az édesanya áldás volt mindannyiunk számára, rajta keresztül Isten kegyelmes volt hozzánk. Isten hosszútűró is, és a mi Magda testvérünk velem szemben is türelmes volt. Azt is olvassuk az Igében, hogy nagy jóságú az Isten. Mert a Mennyei Atya behelyezte a jóságot ebbe a testvérünkbe, és ezt a jóságot a mi testvérünk átadta másoknak.

Az Isten nagyon hűséges is. Jó lenne, ha ezt a hűséget a szívünkben forgatnánk állandóan. És ezért lehetünk mi is, svájciak most mellettetek, és veletek együtt hordozzuk ezt a bánatot, ezt a szenvedést. Azonban gondolnunk kell arra, hogy élő reménységben van részünk. Mert Jézus a mi Megváltónk, és Ő a mi Megváltónk marad örökkön-örökké.

(Arthur von Bergen,
Evangelischer Brüderverein, Svájc)

* * *

„Azután látám, és ímé egy nagy sokaság, a melyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből és ágazatból, és népből és nyelvből; és a királyiszék előtt és a Bárány előtt állnak vala, fehér ruhákba öltözve, és az ő kezeikben pálmaágak; És kiáltanak nagy szóval, mondván: Az idvesség a mi Istenünké, a ki a királyiszékben ül, és a Bárányé!” Jelenések Könyve 7,9-10

Először is el akarom mondani, hogy a ‘Hulp Oost Europa’ (Segítsd Kelet-Európát) szervezet nevében beszélek itt, de nemcsak az ő nevükben, hanem minden hollandéban, akik kapcsolatban álltak Tibor bácsival és Magdi nénivel. Ez a rengeteg külföldi kapcsolat, amijük volt, jól illusztrálja azt, amiről a Jelenések Könyvében olvastunk.

Ebben a szakaszban János apostol gyönyörű mennyei látomást ír le. Különböző népek tömegét látja a világ minden sarjából, akik különböző nyelven beszélnek, mert különböző háttérből, kultúrából és nemzetből jönnek. Ám noha különböznek egymástól, mégis egyek az Isten Bárányának imádságában. A közös hit megosztása nem kizárólag a mennyei helyzetben lehetséges, hanem a keresztények találkozása és az imádságban, imádságban való egyesülés már ebben az életben elkezdődik.

Amikor Tibor bácsi és Magdi néni életére gondolunk, igazán meg tudjuk mondani, ők hogyan értelmezték a közösséget és tartottak kapcsolatot a világ minden részén élő keresztényekkel. Hollandiából is voltak látogatóik, és ez már a kommunista időkben elkezdődött, amikor az Iványi család fenyegetés és elnyomás alatt volt.

Az a csodálatos egység és közösség, amit János itt leír, nemcsak a jövőre szorítkozik, hanem már most valóság a keresztények között. Számomra nagy kiváltság, hogy ilyen módon vezetett el az Úr Tibor bácsihoz és Magdi nénihez. A Megváltó, aki báránként jelenik meg a szövegben csak Jézus Krisztus lehet.

Magdi néni nagyon érdekelték a különböző kultúrák, köztük a Holland is. Sok kérdést tett fel, különösen a vízzel folytatott harcunkat illetően. Közös étkezések során nemcsak a hitről, Istenről vagy Megváltó Jézusunkról beszélgettünk, hanem ilyen kérdésekről is.

Jelenések 21,1 Ezután láték új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt vala; és a tenger többé nem vala.

Jelenések 21,4: „És az Isten eltöröl minden könyvet az ő sze-meikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.”

Ez egy vigasztaló szakasz. Szilárdan hihetjük, hogy Isten minden könnyet eltörölt Magdi néni szeméről. Számára nincs több szenvedés, nincs több sírás. Mindannyian hiányolni fogjuk őt, és ez szomorú. Kívánom, hogy Isten alkalmazza ezt az igét az egész család számára. Isten vigasztaljon benneteket, és törölje le a könnyet arcotokról.

(Gerrit van Dijk)

* * *

A frigysátor

Arthur von Bergen önéletrajza
(folytatás)

Fordította: Iványi Zsuzsanna

1992-ben Lausanne-ban felállították a frigysátor modelljét, méghozzá eredeti méretében, mindazokkal az eszközökkel egyetemben, amelyeket egykor Mózes Isten útmutatása alapján a pusztában felállított. Ebben az időben egy oktató kurzust vezettem. Azt gondoltam, ez egy jó alkalom lesz arra, hogy a kurzus 11 résztvevőjének demonstráljuk, hogyan jelezte Isten már az Ószövetségben előre az Újszövetség üdv-igazságait. Így aztán 11 ifjunkkal együtt útra kerekedtünk. Telefonon kértem egy vezetőt, aki alkalmas volna arra, hogy különösen az új és régi szövetség hasonlóságait közvetítse a számunkra. Barátságosan fogadtak bennünket.

„Jó gondolat volt, hogy a fiatal emberekkel együtt kihasználják ezt a lehetőséget” – vélte a vezetőnk.

A frigyláda udvarán odamentünk az áldozati oltárhoz. „Ezt csak az Ószövetségben használták” – magyarázta. „Az Újszövetségben az oltár felesleges volt”. „De hiszen Róma 12-ben az van írva, hogy testünket oda kell adnunk élő áldozatként. Következésképpen lennie kell egy oltárnak is” – mondtam ellent.

„Ez értékes gondolat, amelyet a következő csoportom számára megjegyezek” – mondta.

Aztán beléptünk a sátorba. Ott, egészen balra a falnál állt az arany gyertyatartó és egészen jobbra az asztal az áldozati (kiállított?) kenyérral.

A vezető elmagyarázta: „A gyertyatartó fénye az asztalra és azon az áldozati kenyérré irányul. Ez azt jelenti, hogy a Szent Lélek Jézust mint az élet kenyerét di-

csóiti meg számunkra. Ha a füstölő oltárhoz megyünk, kénytelenek vagyunk áthaladni a gyertyatartó fényének sugarán. Így világít át bennünket a Szent Lélek, hogy mindaz, ami Isten előtt nincs rendben, nyilvánosságra jöjjön. Csak ebben az állapotban lehet a füstölő oltárhoz menni és olajkenetet vinni. Ez az Isten gyermekeinek dicsőítő áldozata.

A zsoltáríró azt mondja: *Aki hálával áldoz, az dicsőít engem és ez az az út, hogy megmutassam neki Isten üdvösségét (Zsolt. 50, 23).*”

Ekkor kinyitották a nagy függönyt és szabad betekintés nyílt a Szentek Szentjébe. Belülről teljesen aranyozott, nagy helyiség nyílt meg. Itt egyetlen bútordarab volt csak, amely úgy nézett ki, mint egy (faragott szekény)láda – a szövetség ládája.

„Úgy is nevezik, hogy a kegyelem trónusa” – mondtam én.

„Az nem lehet” – mondott ellen a vezető.

„Miért nem?” – akartam tudni.

„Mindjárt meglátja”.

Leemelte a láda két kerubimmal díszített (?) tetejét, és kézbe vette a törvény két tábláját, amely benne feküdt.

Felemelte a két táblát és azt mondta: „Ahol törvény van, ott nincs kegyelem!”

Mindeközben kérdően rám tekintett. Akkor megijedtem. Vajon igaza van? Nem, hiszen az Úr Jézus a törvényt teljességgel betöltötte számunkra.

„Nem, testvér” – mondtam. „Isten gyermeke számára a törvény is kegyelemmé lett”.

Egy pillanatra elnémult, majd rögtön arra kért: „Kérem, ismételje meg!”

„Isten gyermeke számára a törvény is kegyelemmé lett”.

Akkor kezét nyújtotta felém: „Köszönöm, testvér, mostantól fogva az életem nem lesz többé olyan fáradtságos az Úr számára.”

A szövetség ládjában feküdt még Áron vesszeje, annak jele, hogy Isten kiválasztotta (elhívta) Áront. A kiválasztás csodáját 4 Mózes 17-ben olvashatjuk. Amikor Izrael népe fellázadt Mózes és Áron ellen, Isten megparancsolta, hogy minden törzs fejedelme vigyen egy pálcát (vesszőt?) a frigysátorba. A kiválasztott vesszője ki fog hajtani. Akkor Áron is bevitte a vesszejét a Lévi törzséből. Másnap reggel Áron vesszeje levelet és virágokat hajtott, s gyümölcsöt hozott.

Az Új Szövetségben, Róma 8, 30-ban láthatjuk Istennek eme elhívását: „*akiket Isten elhívott, azokat meg is igazított, akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőített*”.

Harmadikként még egy kehely is volt a ládjában. Ez a kehely egykor mannat tartalmazott, emlékeztetésként arra, hogyan hordozta Isten a népét 40 éven keresztül, hogyan táplálta őket a pusztában, s hogyan tartotta meg őket.

Az Új Szövetségben Jézus szava érvényes ránk (szól hozzánk): „*Én vagyok az élet kenyere*” (János 6,35).

Megtekinthettük a főpap ruházatát is, amelyet teljességgel 2 Mózes 28 útmutatásai alapján készítettek el. Alul, a ruházat szegélyén váltakozva egy-egy gránátalma és egy-egy arany csengettyű lógott.

„Életünk vonatkozásában nem lehet több láрма, mint gyümölcs” – magyarázta vezetünk.

Csoportunkban, s különösen bennem, mély benyomásokat hagyott ez a nap. Minden biztonnal mindig emlékezni fogunk rá, amikor a Bibliát olvassuk. (Folytatjuk)

* * *

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

Augusztus 1. hétfő **Náhum 1,2-8**

„*Jó az Úr; erősség a szorongatás idején, és ő ismeri a benne bízókat.*” (7)

Kiapadhat a tenger, reszkethetnek a hegyek, földrengés rázhatja meg a világot, mert „ki állhatna meg haragja előtt...?”. Az Isten gyermekei azonban mennyei Atyjukat láthatják Jézus Krisztus által öbenne, akinek jósága végtelen, megőrzi az élet viharai közt, és személy szerint ismer mindannyiunkat.

Augusztus 2. kedd **67. Zsoltár**

„*Az Isten könyörüljön rajtunk és áldjon meg minket...*” (2)

A könyörület és az áldás elemi, lelki, testi szükségletünk. De nemcsak magunkért sóvárogjuk, hanem mindaz, ami velünk történik, bizonyágtétel a világ felé, és hívogató is a kegyelmes és áldani akaró Istenhez.

Augusztus 3. szerda **Fil 2,1-4**

„*Semmit ne cselekedjetez versengésből, sem hiába való dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbnek tartásotok ti magatoknál.*” (3)

Mindenki lázas versenyben van, de nem azon a küzdőtéren, ahol az apostol a győzelmi koszorú mennyei elnyerésére bátorít. Egymást akarjuk legyőzni, megelőzni a másik elől az ünneplést, a megbecsülést elorozva. Lelki téren is hat ez a kísértés, de legalább itt kellene érvényesülnie annak, hogy felmagasztaltatásunkat, dicséretünket ne magunktól vagy a másik embertől, hanem az Úrtól igyekezzünk elnyerni. Ha igyekszem a másikat különbnek látni, még az is megtörténhet, hogy akad valaki, aki pedig engem lát különbnek önmagánál.

Augusztus 4. csütörtök **Ézs 28,23-29**

„*...a seregek ura...ád csodás tanácsot és nagyságos bölcsességet.*” (29)

A „csodás tanács...és nagyságos bölcsesség...” Istennek az a *leleménye* hogy bár számon kéri rajtunk rossz

döntéseinket, de mégsem bűneink szerint ítél meg, hanem a megváltásban megtalálta annak módját, hogy mint kalászból a magot, ne örökre csépeljen, csakis javunkra, csakis a boldog aratás érdekében.

Augusztus 5. péntek **1 Kir 3,5-15**

„*...és mondta az Isten, kérj, amit akarsz...*” (5)

„*...adj...a te szolgálódnak értelmes szívet.*” (9)

Isten bármit megadhat, de boldog az, aki ezt a nagy lehetőséget nem múló földi javakra pazarolja el. Az „értelmes szív” a belátásnak és az elhatározásnak az az állapota, amiben a hívő ember hajlandó következetesen megvalósítani Isten akaratát. Ehhez kérj tőle sok-sok erőt.

Augusztus 6. szombat **Jer 31,1-5**

„*...örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztettem reád az én irgalmasságomat.*” (3)

Isten választott népének története minden egyéni sors képe is: mi olykor hitetlenkedünk, hűtlenek vagyunk, az Úr irgalmassága és szeretete viszont átível generációkon is, az első embertől édenkerti összüleinktől egészen a legtávolabbi utódainkig. Újra és újra megtalál, ha eltévelyedtünk, és örök atyai szeretettel ölel magához.

Augusztus 7. vasárnap **Ján 12,44-50**

„*Aki hisz énbenem, nem énbenem hisz...*” (44)

Micsoda szavak! Jézus buzgó vallásos honfitársaival vitázik, akik keresik a láthatatlan Isten követhető tükképét, de vagy nem mernek, vagy szándékkal nem akarnak senkit sem ebben a szerepben látni, nehogy elveszítsék nehezen védelt földi befolyásukat. Pedig Jézus különös megfogalmazásával áthidalja a vitatható pontokat, a dicsőséget és imádatot egyértelműen a láthatatlan Mennyei Atya felé fordítva.

Augusztus 8. hétfő **Ján 17,9-17**

„*Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem, hogy őrizd meg őket a gonosztól.*” (15)

Jézus nem akart zárt, elszigetelt, utópisztikus keresztény társadalmat. Sosem hitte, hogy a földi törvényekkel, világi hatalommal rákényszerített erővel megvalósítható volna. Csak arra vágyott, hogy a hívő ember a nagy tarka társadalmi közösségben a maga tiszta krisztusi életével legyen meggyőző bizonyágtétel mindenki számára.

Augusztus 9. kedd **Máté 4,25-5,1-2.5**

„*Boldogok a szelídek, mert ők örökségül bírják a földet.*” (5)

Egyetlen föld van, melyért ebben az évben immár mintegy 7 milliárdan versengünk, ámbár nem azonos esélyekkel. Mi, magyarok a felső egynegyedbe tartozunk, itt találhatóak azok, akik gátlástalanságukkal és önzésükkel mindenkit megelőznek és mindent nagyobb

mértékben kisajátítanak, mint amennyi igazságosan egy-egy embernek jutna. Pedig a föld nem az erőszakosok, hanem a szelídek öröksége. Van, aki mindezt talán majd kárpótlás formájában kapja meg. Maradj az örökösök között, mégis hagyd az erőszakosok táborát.

Augusztus 10. szerda **Máté 11,28-30**

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, kik megfáradtatok és megterheltetek, és én megnyugosztalak titeket.” (28)

A megfáradás és megterhelte állapot több annál a nehéz helyzetnél, amit azért napról napra képesek vagyunk kipihenni. Jézus mégsem küld különféle szakemberekhez, akik ügyes módszerekkel segítenek túlélni a mai napot. Magához hív és azt ígéri, hogy valódi eszközt ad a kezünkbe, mellyel az elviselhetetlen is hordozhatóvá válhat.

Augusztus 11. csütörtök **Róma 12,17-21**

„Ne győztesse meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg.” (21)

Tudva vagy észrevétlenül egész életünk állandó harc. Erkölcsi téren is zajlik a háború. A gonosz pedig jobb stratégia, mint mi, és bizony hamar áldozatul eshetünk a test, az ösztönök és az indulataink hatalmának. Isten ígéje nemcsak azt ígéri, hogy valamilyen módon oltalmat nyerünk, hanem valódi győztesekké teremt, olyanokká, akik a legyőzhetetlen jóval szembesítenek minden gonoszságot.

Augusztus 12. péntek **2 Móz 3,1-14**

„Mózes... elrejté az ő orcáját, mert félt az Istenre tekinteni.” (6b)

A hajdani meggyőződés, hogy az Örökkévaló elhívta népe szabadítójául ekkor már régen a múlté. Mózes már nem is számít arra, hogy megszokott magányos munkájából bármi kizökkenhetné. Nem is sejti, hogy élete legfontosabb szakasza még előtte áll. Az azonban világos előtte, hogy együttműködni az Úrral emberfeletti módon nagy és szép ügy, s e szent pillanat az, ami szinte elviselhetetlen számára. Talán számodra is tartogat az Úr valami fontos, meghatározó feladatot. Alázattal és nyitottsággal engedj hívásának.

Augusztus 13. szombat **Dán 11,31-37**

„...az Istenét ismerő nép felbátorodik és cselekszik.” (32b)

Dániel látomása a közel-kelet nagy történelmi konfliktusairól szól. Forrongó világban élünk ma is, s mint akkor, úgy ezekben az időkben is próbák és kockázatok közt él a hívő ember. Legnagyobb kísértése a megalkuvás. Boldog az, aki mérlegelés nélkül az igazság útját választja, hogy a sötét időkben se aludjon el az Úr által nyújtott világosság.

Augusztus 14. vasárnap **Máté 5,43-48**

„Legyetek azért ti tökéletesek, minkét a ti mennyei Atyátok tökéletes.” (48)

A krisztusi cél nem kevesebb, mint az isteni tökéletességre való eljutás mégpedig egy meghatározó magatartásban. Isten azokat is élte, akik tagadják vagy káromolják őt. A viszont gyűlölet és bosszú helyett a hívő ember ragaszkodhat a mindenki iránt köteles cselekvő szeretethez és jóakarathoz. Nem könnyű, de érdemes gyakorolni!

Augusztus 15. hétfő **19. Zsoltár**

„...az Úrnak bizonyágtétele biztos, bölcsse teszi az együgyűt.” 8b

A góg rossz tanácsadó, de mindnyájan szenvedünk tőle. Sértésnek tekintjük, ha valaki a megfelelő magatartásra int bennünket, és ez alól az isteni befolyás sem kivétel. Nem lehet azonban az együgyű vagy mondjuk így korlátolt állapotból kikeverednünk másképpen, mint hogy mégis fontolóra vesszük és megszívleljük az Úr érdeklésünkben képviselt akaratát.

Augusztus 16. kedd **Máté 6,19-24**

„Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak.” (24)

A Mammon korabeli utálatos bálvány volt, és máig az anyagiasság jelképe. Szüntelen döntenünk kell, és hívő emberként sem kerülhetjük meg ezt a fontos különbségtételt vagy a „pénzen bármi megszerezhető” evilági igazságot valljuk, vagy anyagi életünket is az Úr befolyása alá helyezzük, s leszámolunk mind az aggodalmaskodással, mind a pénz hajhászással. A két „isten” szemben áll egymással!

Augusztus 17. szerda **Tit 2,11-15**

„...Isten üdvözítő kegyelme...arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen igazán és szentül éljünk...” (11.12)

Isten az üdvözítő kegyelem, nem a mi tettünk, az egyedül a Mindenható Istené. De nem végzi el helyettünk azt, ami személyes elhatározásunkon és állhatatosságunkon múlik, hogy tudni illik megtagadjuk a maguktól feltörő testi indulatokat, a hitetlenséget és a világi kívánságokat és naponta tudatosan éljünk a józanságban, igazságosan és mindenki iránt méltányosan.

Augusztus 18. csütörtök **Jer 7,1-7**

„ne bízzatok hazug beszédekben mondván: az Úr temploma, az Úr temploma, az Úr temploma ez, mert csak ha valóban megjobbítjátok a ti útaitokat, és cselekedeteiteket..., akkor lakozom veletek...” (4.5.7)

Hamis biztonságot ad az üres vallásosság, mégis milyen sokan járják ezt az utat. Az Urat azonban nem lehet megtéveszteni, átlát hazugságainkon, kegyes képmutatásunkon. Nagyobb istenfélelmet a gyülekezetekben!

Augusztus 19. péntek

Zsolt 102,19-29

„ Régen te fundáltad a földet, és az egek is a te kezded munkája. ” (26)

Nagy veszteségek feletti bánatban a hosszú ideje tartó próbatételek között, jó, ha lélekben visszatekintünk a kezdetek kezdetére, arra a „pillanatra”, amikor Isten a ma is megismerhető föld működését, formáját és elveit megállapította. Ez a biztos rendíthetlenség mélyíti el bennünk azt a tudatot, hogy hűséges, megbízható Úrral van dolgunk. Olyan valakivel, aki ügyel a „részletekre” még egy olyan kis porszemekre is, mint amilyenek mi vagyunk.

Augusztus 20. szombat

71. Zsoltár 17,24

„...ismét megelevenítesz, és a föld mélységéből ismét felhozol...hosszám fordulsz és megvigasztalsz engem.” (20.21)

Az idős ember imádsága a mai zsoltárunk. Azokról az aggodalmakról szól, melyek az út vége felé támadnak a szívünkben: van-e visszatérés a föld mélyéből? Diadalmaskodhat-e az élet az elmúlás felett? Van-e vigasz a „pótolhatatlan” veszteségekre? Hova fordulhatnánk segítségért és támaszért, ha nem az Úrhoz, aki élet-halál Ura, aki örökkön él, aki örökkévaló szeretettel szeretett mindig!?

Augusztus 21. vasárnap

János 15,1-5

„Aki énbennem marad...” (5)

A szőlővessző és a szőlőtő életszerű kapcsolatának példájával világítja meg Jézus, hogy milyen értelmetlen a saját utas hívó élet. Keseregsz a felett, hogy életed, szolgálataod gyümölcstelen? Ennek csak élet forrásával való összeköttetés meggyengülése lehet az oka.

Augusztus 22. hétfő

Máté 8,1-4

„Uram, ha akarod, megtisztíthatasz engem...akarom” (2.3)

A beteg ember világos tanítást ad számunkra arról, hogy mennyiben múlik rajtunk és mennyiben Jézuson a gyógyulás. A megszólítás, a hitvallás, a bizalom mindenképpen a leprás oldalán kérhető számon. A gyógyítás vagy mondjuk így az újjáteremtő akarat megvalósulása mindenképpen a Mesteren múlik!

Augusztus 23. kedd

2 Thes 2,13-17

„Vigasztalja meg a ti szívetekeket és erősítsen meg titeket minden tudományban és jócselekedetben.” (17)

A bánat többnyire kilátástalan élethelyzetből fakad, s önmagától ritkán múlik el. Szükségünk van a vigasztalóra, aki nemcsak együttérzésének ad hangot, hanem elméleti és gyakorlati módon megerősíti azoknak az értékeknek az ismeretét és művelését, melyekben korábban rendíthetetlenül hittünk. Az ige hatására hadd bátorítsunk: adjon vigasztalást az Akinek terve volt velünk, s aki semmiféle értéket nem hagy porba hullani.

Augusztus 24. szerda

1 Móz 50,15-21

„...megvigasztalta őket és szívükre beszélt.” (21b)

József azokat vigasztalja, akik hajdan eladták rabszolgának, és akik apjuk halála után most félnek a bosszútól, és nem hisznek József nagylelkűsége valódiságában. Az igaz ember azonban minden más körülménytől függetlenül áll a jó oldalon, s ha egyszer jól döntött (ebben az esetben megbocsátott) azt semmilyen változás hatására nem másítja meg.

Augusztus 25. csütörtök

Róma 5,5-11

„Minekutána azért most megigazultunk az ő vére által, sokkal inkább megtartatunk a harag ellen őáltala.” (9)

Krisztus „műve” a lehetetlent teszi lehetségessé, azt tudniillik, hogy az elemi ösztöneink uralma helyett a lélek befolyása alá kerülve, szentként élünk ezen a világon. Ez a kegyelem azonban nem korlátozódik földi létünk életminőségének kialakulására – bár az sem kevés – hanem garancia a végső elszámoláskor „a harag napja” alkalmával elkerülhetetlen számadás jó kimenetelére is.

Augusztus 26. péntek

Ézs 53

„...békességünknek büntetése rajta van...” (5b)

Az Ószövetség talán legtalányosabb fejezete áll előttünk. Régi vita, hogy kiről is ír a szerző, önmagáról, a választott népről vagy a történelem egy kiemelt távolabbi alakjáról. Mi, kegyelemből befogadott bűnösök a szenvedő Megváltóban ismerjük fel az ártatlanul értünk bűnhődő közbenjártót.

Augusztus 27. szombat

Mik 5,2 (Újfordítás-1) -6

„...bár kicsiny vagy...belőled származik...akinek a származása elejítől fogva öröktől fogva van.” (2)

A próféta szöveg olykor, mint egy ballada, homályos és korok, kultúrák, vallások szerint eltérően értelmezhető. De nem vétünk a sugalmazó és kijelentést adó Istennel szemben, ha az ígéret nagyméltóságú, öröktől fogva kiválasztott fejedelmében, az egész világ reménységét látjuk, és áldjuk ezért a Mindenható Istent és választott népét is, melyből az üdvözítőt az egész világ számára kijelölte.

Augusztus 28. vasárnap

Róm 4,1-8

„...aki...hisz abban, aki az istentelent megigazítja, az ő hite tulajdoníttatik igazságnak.” (5)

Pál nagy üzenete a hit általi megigazulás gondolata. Kiváló példa erre a pogány háttérből érkező Ábrahám története, aki élete sok-sok bizonytalansága között, mégis kész volt a hit útját választani, elindulni az ismeretlen felé, majd átengedni a várva várt fiút az Úrnak, és bár ezekben a döntésekben cselekvés is megnyilvánult, a hangsúly mégis azon van, hogy megértette, csak Isten fogadhatja őt igaznak, és jelölheti ki minden hívők atyjává. Ezt a pozíciót saját, még oly rokonszenves tetteivel sem teremtheti meg önmaga számára.

Augusztus 29. hétfő

János 7,37-43

„Ha valaki szomszjúhozik, jöjjön énhozzám és igyék.” (37b)

Sátoros ünnep látványos kút jeleneténél fordítja figyelmünket az Úr a lelki szomszjúság felé, és üzeni, hogy van olyan hiányérzet, amit semmiféle földi dolog nem elégíthet ki. Gyötör a keresés szomszjúsága? Jézus kínálja számodra lelkének meglevenítő lehetőségét, fordulj hozzá bizalommal!

Augusztus 30. kedd

1 Móz 1,1-5

„...mondta Isten: legyen világosság: és lőn világosság.” (3)

Isten teremtő akaratának első, valósággá lett kijelentése a világosság fogalmával függ össze. Nem a fizikai fényről van szó, hanem arról a látásmódról, amely a pillanatnyi káoszban látja az értelmes jövőt, az elrejtett titokban a megvalósulás élményét. Az elzárt gondolatban a mindent megvalósító bölcsességet és kijelentést. „A legyen világosság” gyógyító üzenet volt és lehet mindannyiunk számára elveszettségünk sötétségében.

Augusztus 31. szerda

János 5,1-9

„Mondta neki Jézus: kelj fel...és járj.” (8)

Harmincnyolc éve várt ez a járásképtelen ember erre a mondatra. Ideig-óráig akadtak segítői, de ha szerencsésebbek és gazdagabbak mindig megelőzték a gyógyító forrásvíz elérésében. Valami általános üzenet is van ebben a jelenetben: Nem lelki, szellemi, fizikai gyógyimódot tesznek felszabadult emberré, hanem a Jézussal való szembesülés, és az ő kijelentésének a megértése. Bárcsak lelki, szellemi értelemben lábra tudnál állni, nagyobb diadal lenne ez a fizikai gyógyulásnál is. (IG)

* * *

HÍREK, IMATÁRGYAK

Idén nyáron is kapunk segítséget a Hulp Oost Europa (Segítsd Kelet-Európát) nevű szervezettől. Első, 18 csoportjuk kisvárdai templomunkon végzett festési, csiszolási munkát, ill. a Mándokon istentiszteleti célra kapott épületen végeztek alapos felújítást. Időt szakítottak arra is, hogy gyülekezeteink tagjaival találkozzanak.

NYÁRI TÁBOROK, 2011

Aug 4 (Cs) -11 (Cs), Hejce: fiatal felnőtt és családos
Aug 11 (Cs) - 18 (Cs), Hejce: zenei tábor
Augusztus 19-21, Nyíregyháza: csendesnapok

Díjak: Gyerek, tanuló: 20.000 Ft/tábor; Felnőtt: 25.000 Ft/tábor

Családos tábor díjai: 0-3 éves korig: 300 Ft/nap; 3-16 éves korig: 1.200 Ft/nap;

16 év fölött: 1.800 Ft/nap

A táborok díja (az útiköltségen kívül) minden, a tábor programjához kapcsolódó költséget tartalmaz. Jelentkezni a helyi lelkésznél vagy központunk elérhetőségén lehet. Cím: Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség, Budapest, Dankó u. 11. 1086; E-mail: metegyhaz@wjlf.hu Tel.: (06-1) 210-58-36, (06-1) 577-05-21

* * *

TARTALOM

Iványi Tiborné, Sinka Magdolna	1
Nem halok meg	1
Röpke utolsó óra	1
Búcsúbeszéd	
Iványi Gábor	2
Iványi Miklós	4
Ifj. Iványi Gábor	5
Iványi Zoltán	6
Lakatos Anka	7
Szabó Ildikó	7
Jónás Miklós	7
Iklódy László	8
Elek Lajos	8
Ónodi István	8
Vadászi Ilona	9
Majsai Tamás	9
Füle Lajos versei	12
Donáth László	12
Arhur von Bergen	13
Gerrit van Dijk	13
A frigysátor (fordítás)	14
Még egy perc	15

Kiadja a

Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség

H-1086 Budapest, Dankó u. 11.

Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514

ISSN 1216 7223

www.metegyhaz.hu metegyhaz@wjlf.hu

Technikai számunk: 0444

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Gábor
Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80Ft.
Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkészi hivatalban.